

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΩΝ

ΜΥΣΤΙΚΟΙ
ΑΡΡΑΒΟΝΕΣ

Κυριακή

ΜΥΣΤΙΚΟΙ
ΑΡΧΑΒΟΝΕΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μυστικοί αρραβώνες**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γρηγόριος Ξενόπουλος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ: Άννα Μαράντη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θάνος Κακολύρης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

© Εικόνων εξωφύλλου: Archives Charmet/Bridgeman Images;
HiSunnySky/Shutterstock Images.

*Στο εξώφυλλο: Ξυλογραφία του Γρ. Ξενόπουλου από το Εθνικόν Ημερολόγιον
του Κωνσταντίνου Φ. Σκόκου, έτους 1889.*

Πίνακας: Ferdinand von Řezníček, “The Blue Waltz”, λιθογραφία.

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4890-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4891-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΥΣΤΙΚΟΙ
ΑΡΧΑΙΟΝΕΣ

Επίμετρο: Σωτήρης Χατζάκης

Χρονολόγιο – Εργοβιογραφία: Διονύσης Ν. Μουσμούντης

Πρωτοδημοσιεύτηκε σε συνέχειες στην εφημερίδα Έθνος από 22-11-1915 έως 12-5-1916. Το 1929 εκδόθηκε σε βιβλίο από τον εκδοτικό οίκο Ιω. Δ. Κολλάρου.

Αντί Προλόγου*

...Λίγο μετά τον χωρισμό μου και αφού αρραβωνιάστηκα την Τίτα** –τότε που σύχναζα στου Παλαμά και στις κυρίας Παρρέν τα φιλολογικά σαλόνια– γνώρισα ένα νεότατο κι ωραιότατο κορίτσι, από καλή οικογένεια, που απάγγελλε ποιήματα κι είχε αρχίσει να γράφει και δικά της. Αργότερα αναδείχτηκε και καλή ηθοποιός και μεγάλη ποιήτρια. Αλλά τότε ακόμα ήταν ξεπεταρόνι δεκαεφτά μόλις χρονών και μόνο για την έκτακτη ομορφιά της έκανε εντύπωση. Τους αρραβώνες μου με την Τίτα, επειδή δεν είχε βγει ακόμα το διαζύγιό μου, τους κρατούσα μυστικούς. Κι η Θάλεια –ας τη λέμε με τ’ όνομα που της έδωσα στο μυθιστόρημα– με θεωρούσε, όπως όλοι, ελεύθερο. Φαίνεται, λοιπόν, πως της άρεσα και σαν νέος –δεν ήμουν ακόμα τριάντα χρονών– και σαν συγγραφέας και με τη φαντασία του ξέβγαλτου κοριτσόπουλου φαντάστηκε πως, αν μ’ έκανε να την πάρω, θα ’ταν ευτυχισμένη. Όταν καμιά φορά πήγαινα και στο σπίτι της, μου έδειχνε στη βιβλιοθηκούλα της τα βιβλία μου και με βεβαίωνε πως ήταν τα πιο αγαπημένα της.

Έτσι, λίγους μήνες μετά τη γνωριμιά μας –και σ’ αυτό το διάστημα δεν την είχα ιδεί από κοντά ούτε δέκα φορές–, έλα-

* Μέρος του Επιμέτρου από την αυτοβιογραφία του Γρηγορίου Ξενόπουλου «Η ζωή μου σαν μυθιστόρημα. Πενήντα χρόνια φιλογλικής ζωής», Αθηνάϊκά Νέα, φ. 25 Σεπτεμβρίου 1938 έως 18 Φεβρουαρίου 1939. Επίσης στο Γρηγορίου Ξενόπουλου – Άπαντα, τόμ. Α', εκδ. Μπίρης, Αθήνα 1958.

** Πρόκειται για την Τίτα Γ. Κανελλοπούλου, τη δεύτερη σύζυγο του Γρ. Ξενόπουλου.

βα στο σπίτι μου, με το ταχυδρομείο, ένα γράμμα. Καθόμουν τότε στην κυρία Αναστασιάδη, οδός Μαυρομιχάλη. Και μια νύχτα, γυρίζοντας από του Παλαμά, όπου ήταν κι εκείνη, το βρήκα να με περιμένει, μονάχο του, στη μέση του τραπεζιού μου. Είδα το γυναικείο γράψιμο στον φάκελο, μα δε φαντάστηκα κακό. Κι ανύποπτος, το άνοιξα, το διάβασα κι αναστατώθηκα.

Μου έγραφε η μικρή πανόμορφη Θάλεια! Και σε τέσσερις πυκνές σελίδες, με αληθινά λογοτεχνικό ύφος, η μέλλουσα μεγάλη ποιήτρια μου έλεγε πως μ' αγαπούσε, πως ήθελε να με πάρει, και πως αν δε μ' έπαιρνε... θα πέθαινε! Αυτό προπάντων με τρώμαξε. Για να μου γράφει πρώτο ένα κορίτσι, χωρίς εγώ να του δώσω την παραμικρή αφορμή, συμπεράνα πως θα είχε αγαπήσει δυνατά κι επίφοβα. Και πώς μπορούσα να την πάρω, αφού ήμουν αρραβωνιασμένος με άλλη; Ν' αφήσω την Τίτα γι' αγάπη της, δεν το σκέφτηκα ούτε στιγμή. Την αγαπούσα πολύ κι είχα ακλόνητη την απόφαση να την πάρω σύντροφο της ζωής μου. Αλλά πώς ν' απελπίσω και τη Θάλεια; Πώς να της πω αμέσως, απότομα, πως ήμουν αρραβωνιασμένος; Δεν ετόλμησα. Στη νεανική μου απειρία φοβήθηκα κανένα κακό. Και της απάντησα με αοριστίες: ναι, κι εγώ θα την αγαπούσα, κι εγώ θα 'μουν ευτυχισμένος αν μπορούσα να την πάρω αλλά... δεν είχα σκοπό να ξαναπαντρευτώ.

Μου ξανάγραψε, της ξανάγραψα, κι η ωραία μας αλληλογραφία –γιατί κι οι δυο κάναμε «φιλολογία»– εξακολούθησε πολύ... Επιτέλους έμαθε πως ήμουν αρραβωνιασμένος. Και τότε την έπιασαν οι μεγάλες απελπισίες. Μου έγραφε συνταραχτικά γράμματα και με φοβέριζε πως θα 'παιρνε μια «άσπρη σκόνη» που είχε προμηθευτεί από το φαρμακείο. Τα χρειάστηκα.

Δεν ήξερα τι να κάμω. Βρισκόμουν σ' έν' αδιέξοδο, σ' ένα δίλημμα, και στην τρέλα μου, άρχισα να συλλογιέμαι μήπως η μόνη λύση ήταν ν' αφήσω την Τίτα και να πάρω τη Θάλεια. Αν εκείνη την αγαπούσα, αυτήν τη λυπόμουν με την ίδια δύ-

ναμη. Κι επειδή έβλεπα πως κινδύνευα να κλονιστώ κι είχα ανάγκη από μια βοήθεια, από ένα στήριγμα, σκέφτηκα να τα φανερώσω όλα της Τίτας, που κάτι είχε κιόλα μαντέψει. Αυτό μ' έσωσε. Η αρραβωνιαστικιά μου μπήκε στη μέση δυνατή. Επλησίαζε ο καιρός του γάμου μας και τον επέσπευσε. Πήρα την Τίτα. Κι η Θάλεια δεν πήρε την άσπρη σκόνη...

Η ιστορία αυτή, που μ' αναστάτωσε την εποχή των «μυστικών μου αρραβώνων», μου 'δωσε αφορμή να γράψω αργότερα τ' ομώνυμο μυθιστόρημα – 1915. Η ερωτική αλληλογραφία που έχει μέσα, και που είναι ίσως το καλύτερό του μέρος, είναι η αυθεντική: αντέγραφα σχεδόν κατά λέξη τα γράμματα της Θάλειας και ανάπλαθα, όσο θυμόμουν, τα δικά μου. Τ' άλλα, πρόσωπα και πράγματα είναι μάλλον φανταστικά. Για πολύν καιρό με τη Θάλεια ήμαστε χωρισμένοι. Κατόπι φιλιωθήκαμε, και σήμερα είμαστε οι καλύτεροι φίλοι. Τη θαυμάζω σαν ποιήτρια και σαν διανοητική γυναίκα, κι ακόμα την ευγνωμονώ που μ' αγάπησε στην αυγή της ζωής της, κι ας μου 'δωσε, μ' αυτή την αγάπη, τέτοιον κλονισμό.

Γρ. Ξ.

A

Ένας Μεφιστοφελής

Στη μεγάλη σάλα χορεύανε. Στο μικρό σαλονάκι-γραφείο, που συγκοινωνούσε με μια τετράφυλλη πόρτα ολάνοιχτη, είχε σχηματιστεί κύκλος από ηλικιωμένους απόμαχους, που καπνίζανε και κουβεντιάζαν. Ένας νέος ψηλός και ξανθός, χλωμός λιγάκι, με καστανά μάτια σαν κουρασμένα, στεκόταν ορθός, ακουμπισμένος με χάρη στο τραπέζι, κι άκουγε τις κουβέντες, χωρίς να παίρνει μέρος σε καμιά. Ένα λεπτό σιγαρέτο μ' επιστόμιο είχε σβήσει ξεχασμένο στα μακριά κάτασπρα δάχτυλά του. Κάπου κάπου σήκωνε το χέρι μηχανικά ως το στόμα, τραβούσε το σιγαρέτο, έβλεπε πως είναι σβησμένο και το κατέβαζε πάλι, σαν να βαριόταν να πάρει σπύρτο να τ' ανάψει. Κι όμως η κομψή ασημένια σπιρτοθήκη ήταν δίπλα του, απάνω στην κόκκινη τσόχα του τραπεζιού.

Μια στιγμή, η οικοδέσποινα –νέα κυρία με παιδιάστικο μούτρακι και μ' άσπρα πρόωρα μαλλιά–, περνώντας από χει, τον είδε και, με ζωηρή απορία, του είπε δυνατά:

«Πώς, κύριε Ανάστη, δε χορεύετε ούτε σεις;...»

Ο νέος εμόρφασε μ' ένα χαμόγελο κι αποκρίθηκε σιγά:

«Εγώ;... Τώρα πια;...»

«Α, ναι, το ξέχασα!...» φώναξε γελώντας η νέα κυρία με τ' άσπρα μαλλιά. «Σας πήραν τα γεράματα... Δεν ντρέπεστε, λέω 'γώ;... Τι να πούμε λοιπόν εμείς που ασπρίσαμε κιόλα;»

Και λέγοντας και γελώντας, η οικοδέσποινα, που είχε να κάμει παρόμοιες παρατηρήσεις και σ' άλλους προσκαλεσμένους, έφυγε να τριγυρίσει τα σαλόνια.

Οι ηλικιωμένοι κύριοι, που άκουσαν τον μικρό διάλογο, γύρισαν προς τον νέο, που ως εκείνη τη στιγμή δεν τον είχαν προσέξει εκεί.

«Καλά σου λέει!...» του είπε ένας γνωστός του, τραπεζίτης. «Είναι να μη χορεύεις τώρα εσύ;»

«Εγώ δεν εχόρευα ούτε όταν ήμουν είκοσι χρονών», αποκρίθηκε ο Ανάστης, ανάβοντας τώρα το σιγαρέτο του.

«Έκανες πολύ άσχημα, φίλε μου!»

«Ίσως... Κι εγώ το μετανιώνω, μα είναι αργά».

«Σιγά μην είναι αργά!» φώναξε ο τραπεζίτης. «Θα πας να χορέψεις ή θα μας κάνεις να πάμε μεις, να σε ντροπιάσουμε;»

«Να πάτε», έκαμε ο Ανάστης, ενώ ξαπλωνόταν σε μια πολυθρόνα. «Εγώ θα καπνίσω εδώ».

Κι ο τραπεζίτης, που αφορμή φαίνεται ζητούσε, σηκώθηκε φωνάζοντας:

«Ωχ, αδερφέ! Αφού βαριούνται τα παιδιά, ας χορέψουμε κάνε* μεις!»

Μια νόστιμη Τσιγγάνα, που στεκόταν χωρίς καβαλιέρο κοντά στην τετράφυλλη πόρτα, άκουσε και γύρισε το μουτράκι της γελαστό.

«Αλήθεια», του είπε, «θα χορέψετε;»

«Όχι παίζουμε! Ελάτε, δεσποινίς Μαράνου, να τους δείξουμε τι εστί βερίκοκο!...»

Την άρπαξε από τη μέση και την παράσυρε στον χορό.

Οι γέροι τότε σηκώθηκαν, άλλοι για να γουστάρουν τον χορό του συνομήλικου, άλλοι για ν' ακολουθήσουν το ηρωικό παράδειγμά του.

Ο νέος στο γραφείο έμεινε μονάχος.

Εκάπνιζε το σιγαρέτο του, με κάποια βία τώρα νευρική,

* Κάνε (και καν): τουλάχιστον.

άκουγε το λικνιστικό μποστόν που έπαιζε μια μικρή ορχήστρα, κι έβλεπε, ανάμεσ' από τα πόδια ή απάνω από τους ώμους του ανθρώπινου φραγμού της πόρτας, τα ζευγάρια που στριφογύριζαν στη σάλα...

Σε λίγο, καινούργια εισβολή στο γραφείο. Ήταν ο κύριος Μαράνος, ο πατέρας της νόστιμης Τσιγγάνας, στενός του φίλος, που τον καταζητούσε.

«Εδώ είσαι;» τον άρχισε κι αυτός. «Μα τι έπαθες απόψε συ;... Ούτε την κόρη μου, τουλάχιστο, δε χορεύεις; Κρίμα που μου 'λεγε το καημένο: "Α, θα είναι και ο κύριος Ανάστης; Θα 'χω λοιπόν καβαλιέρο". Μα γιατί τέτοια... μελαγχολία; Ερωτευμένος είσαι πάλι;... Και το είδωλό σου χορεύει ίσως αλλού;... Αν είν' αυτό, έλα, έλα να σου δείξω εγώ ένα κορίτσι, για να την ξεχάσεις αμέσως!»

«Ουφ!»

«Τι ουφ; Σοβαρά σου μιλώ. Και βάζουμε στοίχημα ό,τι θέλεις: Άμα ιδείς αυτή που θα σου δείξω, θ' αφήσεις την άλλη όποια κι αν είναι!...»

«Άφησέ με, Γεωργάκη, να ζεις. Δε θέλω να μου δείξεις κανένα κορίτσι. Μόνο αν θες, κάθισε κοντά μου να κουβεντιάσουμε».

Ο Μαράνος εκάθισε στην άκρη του καναπέ, κοντά στην πολυθρόνα του Ανάστη, και, χαμηλώνοντας τη φωνή, με το σοβαρότερό του ύφος, του ψιθύρισε:

«Ωραιότερο πλάσμα δεν είδα στη ζωή μου, καημένε!... Όνειρο, φαντασία, ιδανικό!... Και ξέρεις, δεν είναι ακόμη δεκαέξι χρονώ. Στην ηλικία της Λένας μου... Αλλά τι κορμί, τι μάτια, τι στόμα!... Φωτιά και λάβρα, καημένε Ανάστη!»

«Τ' άκουσα, τ' άκουσα!» έκαμε ο Ανάστης μ' ανυπομονησία. «Πες μου τώρα και τίποτ' άλλο».

«Μα τι άλλο;» εξακολούθησε ο Μαράνος σαν να μην κατάλαβε. «Δεν τη γνωρίζω κι εγώ πολύ... Κόρη στρατηγού, όχι όμως από τους μεγάλους. Φαίνεται πως τα μικράτα της τα πέρασε στην επαρχία. Λίγα χρόνια έχει στην Αθήνα και τώρα μό-

λις βγαίνει στον κόσμο. Έλα να την ιδείς. Σε μιαν ακρούλα κάθεται. Και δεν της κάνει κόρτε κανέννας, ενώ φαίνεται σκασμένη... Εγώ, βέβαια, έκαμα το χρέος μου, αλλά... να τα κρύβουμε τώρα;... Το δικό μου κόρτε δεν την παραενθουσιάζει. Έλα, καημένε, να σου τη συστήσω. Να της κάμεις λιγάκι, από οίκτο... Είναι πρώτη φορά που έρχεται εδώ και κινδυνεύει να πάει η βραδιά της χαμένη».

Ο Ανάστης άρχισε να γελά. Ο Μαράνος τα 'λεγε μ' έναν τρόπο που καμιά δυσθυμία δεν μπορούσε να του αντισταθεί. Κι ο νέος θυμήθηκε πόσες φορές τού είχε κάμει τις ίδιες κουβέντες, πόσα κορίτσια είδε και γνώρισε εξαιτίας του καλού αυτού φίλου, που όταν δεν μπορούσε να καταφέρει ο ίδιος καμιά, την περνούσε στον αγαπημένο του Ανάστη. Ήταν κι αυτό ένα είδος παρηγοριάς. Εκεί που θα μου την πάρει κανέννας ξένος, συλλογιζόταν, καλύτερα ο Ανάστης!

«Ναι», είπε ο νέος, «δε θα 'ταν άσχημο. Μα πάει εκείνος ο καιρός, Γεωργάκη μου!»

«Το ξέρω, είσαι ερωτευμένος σοβαρά. Αυτό φαίνεται απ' όλα σου. Την έπαθες επιτέλους και συ. Μ' ας άφηνες πρώτα να δεις και τη Θάλεια».

«Θάλεια τη λένε;»

«Ναι. Θάλεια Δημάδη. Ονοματάκι, ε;»

«Δε μ' αρέσει!»

«Θα σ' αρέσει, άμα ιδείς το πρόσωπο. Έλα, λοιπόν. Σήκω!...»

Αλλά το μποστόν είχε τελειώσει, κι εκείνη τη στιγμή το σαλονάκι-γραφείο πλημμύρισε πάλι από τους πρώτους ηλικιωμένους, κι ακόμη από άλλους, νέους, ζευγάρια χορευτών λαχανιασμένων, που έρχονταν να βρουν μια γωνιά, να καθίσουν. Η ιδιαίτερη συνομιλία δεν μπορούσε να εξακολουθήσει...

Ύστερ' από μισή ώρα, ο Ανάστης, μονάχος του πάλι, βρέθηκε ακουμπισμένος στην πόρτα της σάλας.

Δίπλα του στέκονταν άγνωστοι. Μέσα χορεύανε καδρίλιες. Κι ο νέος κοίταζε τα κορίτσια και, από περιέργεια, προσπα-

θούσε να βρει ποια τάχα να ήταν αυτή η πεντάμορφη, η Θάλεια Δημάδη, η πρωτόβγαλτη, που ήθελε και καλά να του παρουσιάσει ο φίλος του.

Όμορφες ήταν πολλές. Πεντάμορφη όμως καμιά. Κι ενώ συλλογιζόταν πως το «ιδανικό» του Μαράνου θα 'ταν σε κανέν' άλλο σαλόνι κι ετοιμαζόταν να βγει στον διάδρομο για να ιδεί από καμιάν άλλη πόρτα, άξαφνα, ακούει από πίσω του, στ' αυτί του, μια βαθιά σιγανή φωνή:

«Να, να... κοίταξε κείνον τον Πιερότο αντίκρυ... στο βάθος... εκεί που είναι κι η Λένα...»

Ο Ανάστης γύρισε κι είδε τον Μαράνο μ' απορία.

«Μα τι;» του είπε. «Κι αγόρια θα μου δείχνεις τώρα εσύ;»

«Κοίταξε τον Πιερότο που σου λέω, βλάκα!»

Έναν Πιερότο, καθισμένο στο βάθος της μεγάλης σάλας, κοντά στην παλιά βενέτικη κονσόλα με το καφετί μάρμαρο και με τον χαμηλό καθρέφτη, ο Ανάστης τον έβλεπε προ πολλού. Τον έπαιρνε όμως γι' αγόρι. Άλλωστε του τον μισοσκέπαζε κι η Λένα, η Τσιγγάνα, που στεκόταν μπροστά του ορθή.

«Καλέ, κορίτσι είν' αυτός;...»

«Αχ, τρομάρα σου!...» του ψιθύρισε ο Μαράνος. «Η Θάλεια, μωρέ!... Ιδές μάτια... ιδές τα τσίνορά της, καθώς είν' έτσι γυρισμένη... Κακόμοιρε ζωγράφε! Μπορεί να ζωγράφισες τέτοια τσίνορα, μα βέβαια που δεν τα είδες ποτέ σου!»

Ο Ανάστης πρόσεξε τον Πιερότο... Αλήθεια που είχε πολύ παράξενα μάτια... Όσο τον έπαιρνε γι' αγόρι, δεν του 'καναν βέβαια εντύπωση... Αλλά κορίτσι με τέτοια μάτια... θα 'ταν έκτακτο!

Ο φίλος του, στ' αυτί του, εξακολουθούσε να του σιγοτραγουδεί:

«Και ξέρεις, μου 'παν πως είν' εύκολη. Δε θέλει και πολλά παρακάλια. Εγώ βέβαια δεν μπορώ να το ξέρω, ούτε θα μου ήταν εύκολο να το μάθω γρήγορα. Εσύ όμως... Έλα, πάμε τώρα σιγά σιγά να την ακοστήσουμε.

«Αχ, Μεφιστοφελή!»

«Μεφιστοφελής μπορεί να είμαι, μα χωρίς μεγάλες απαιτήσεις... Την ψυχή σου δε θα σου τη γυρέψω ποτέ. Το μόνο που θέλω είναι... να ευτυχήσετε κι οι δυο σας... σωματικώς, και να με κρατείτε ενήμερο...»

«Άι στο διάβολο!» γέλασε με την καρδιά του ο Ανάστης.

«Και σήμερα», εξακολούθησε ο Μεφιστοφελής, «είναι μια ευκαιρία να κρίνουμε ως πόση ηδονή μπορεί να δώσει, που δύσκολα θα την ξαναβρούμε. Φορεί σχεδόν ανδρικά!... Και καθώς κάθετα έτσι... να 'βλεπες μόνο το μπούτι της... Το είδα εγώ πρωτύτερα από κοντά και κόντεψε να μου 'ρθει συγκοπή».

«Ε, μα είσαι ανυπόφορος!» έκαμε ξαφνικά ο Ανάστης.

Κι αφήνοντας τον φίλο του μάρμαρο, βγήκε στον διάδρομο κι έπιασε κουβέντα μ' έναν γνώριμο.

Είχ' αιστανθεί μιαν ακατανίκητη επιθυμία να ιδεί από κοντά τον ωραίο Πιερότο. Κι επειδή ίσως την έκριν' επικίνδυνη, έφυγε για να σωθεί...

B

<<Να κι η Μαργαρίτα!>>

Ελογάριαζε όμως χωρίς τον ξενοδόχο, που σ' αυτή την περίπτωση ήταν η Λένα του Μαράνου.

Περήφανη για τον πατρικό της φίλο, τον «ξακουστό» ζωγράφο, δεν άφηνε ευκαιρία να τον παρουσιάζει σ' όσους δεν τον γνώριζαν παρά κατ' όνομα. Κι επειδή ένας απ' αυτούς ήταν κι ο Πιερότος, χωρίς να της πει τίποτα ο πατέρας της, του τον πήγε.

Ήταν στην τραπεζαρία, σ' ένα διάλειμμα, όπου ο Ανάστης είχε μπει για να πάρει ένα τσάι. Το έπινε ορθός κοντά στη σερβάντα, κουβεντιάζοντας με την οικοδέσποινα για δυο εικόνες που είχε αγοράσει από την τελευταία Έκθεση. Και άξαφνα βλέπει τον Πιερότο και την Τσιγγάνα να τους πλησιάζουν.

«Κύριε Ανάστη», είπε η Τσιγγάνα, «θα μου επιτρέψετε να σας συστήσω μια θαυμάστρια και μέλλουσα συνάδελφό σας. Η δεσποινίς Θάλεια Δημάδη, μαθήτρια του Πολυτεχνείου».

«Α, ναι», έκαμε αμέσως η οικοδέσποινα. «Ξέχασα να σας τη συστήσω. Η δεσποινίς Δημάδη ζωγραφίζει θαυμάσια!»

Ο νέος χαιρέτησε με μικρή υπόκλιση, χωρίς ν' αφήσει από τα χέρια του το φλιτζάνι. Η Θάλεια είχε γίνει κατακόκκινη και το χαμόγελό της φανέρωνε τη ζωηρότερη χαρά.

«Ναι, “θαυμάσια”», έκαμε με μια φωνούλα που μόλις ακουγόταν. «Και το λέτε αυτό μπροστά στον κύριο Ανάστη, τον έξοχο μετρο;»

«Αυτό δε σημαίνει», αποκρίθηκε ο νέος. «Αύριο μπορεί να γίνετε σεις... εξοχότερη. Από μένα; Ω, μα δεν είναι καθόλου δύσκολο!»

«Τόση μετριοφροσύνη;...» ψιθύρισε η Θάλεια.

Είπαν ακόμη μερικά τέτοια, τυπικά και ανόητα...

Έπειτα η οικοδέσποινα τους άφησε για να περιποιηθεί κι άλλους. Έφυγε κι η Λένα, για να χορέψει. Ο Πιερότος όμως δεν το κούνησε από κει. Ορθός, με δεμένα τα χέρια μπροστά, στεκόταν αντίκρυ στον ζωγράφο και τον κοίταζε μ' έναν θαυμασμό, που δεν προσπαθούσε καθόλου να τον κρύβει.

«Δε θα πάτε και σεις να χορέψετε;» τη ρώτησε.

«Δε μ' αρέσει πολύ ο χορός», του αποκρίθηκε. «Έπειτα είχα τόση επιθυμία να σας γνωρίσω!...»

«Ναι;...»

Το ύφος της, τώρα που έμειναν οι δυο τους, έγινε ολωσδιόλου αλλιώτικο. Και μ' αυτό το ύφος, που άρχισε ν' αρέσει στον νέο, εξακολούθησε:

«Πάρα πολύ, σας βεβαιώ!... Τα τελευταία σας έργα, στην Έκθεση, τι τρέλα!... Προπάντων εκείνη η χωριάτικη αυλή με την κληματαριά και με την κλώσσα... Τι φως, Θε μου!... Δεν το χόρταινα... Θα μπορέσω εγώ να ονειρευτώ ποτέ τέτοιο έργο;»

Στον ζωγράφο το κομπλιμέντο αυτό έκαμ' εντύπωση. Η μικρή μαθήτριά του Πολυτεχνείου τού μιλούσε ίσα ίσα για ένα έργο του, που, ενώ αυτός τ' αγαπούσε καλύτερα από όλα, δεν άρεσε καθόλου στον κόσμο και στους κριτικούς. Το πρόσωπό του φωτίστηκε αμέσως από ένα χαμόγελο.

«Αλήθεια λοιπόν», είπε, «σας άρεσε η αυλή μου;... Μα καθίστε δω να τα πούμε... αφού δεν χορεύετε κιόλα σαν και μένα...»

Και της έδειξ' ένα καναπεδάκι για δυο, που ήταν στο κούφωμα ενός παραθύρου, μισοσκεπασμένο από τους μπερντέδες. Ο Πιερότος εκάθισε με τη μεγαλύτερη προθυμία, και τότε μόνο ο Ανάστης άκουσε τον ήχο των κουδουνιών του.

«Μπα;» γέλασε, ενώ καθόταν κι αυτός. «Έχετε κουδούνια;»

Ο Πιερότος κούνησε απλώς τα χέρια του με τα πλατιά κου-

δουνάτα μανίκια. Τι τον έμελε τώρα για τα κουδούνια της αποκριάτικης φορεσιάς; Κι εξακολούθησε να μιλεί σοβαρά για την εικόνα:

«Πώς φουρκίστηκα, όταν είδα να την κατηγορούν οι εφημερίδες!... Σας βεβαιώ, μου ήρθε να βγω να τους απαντήσω: Είστε ηλίθιοι!... δεν ξέρετε τι σας γίνεται!... Μα είδατε ποτέ σ' Έκθεση τέτοιο αριστούργημα;»

«Και όμως», είπε ο ζωγράφος, «για να μου το κατηγορήσουν τόσο οι κριτικοί, δεν πουλήθηκε. Τα άλλα δυο, αν και τόσο μέτρια, μου τα πήραν. Αυτό που κάτι άξιζε δεν το καταδέχτηκε κανείς. Δε μου κακοφάνηκε όμως. Τ' αγαπώ τόσο, που θέλω να το έχω πάντα στο ατελιέ μου».

«Τι ωραία πράγματα που θα 'χετε κει μέσα!...» έκαμε η Θάλεια. «Αλήθεια, εγώ δεν είδα άλλα δικά σας, παρά τα τρία που είχατε φέτος στο Ζάππειο, και τα δυο πέρσι στον Παρνασσό...»

«Α, τις “Μυγδαλιές”...»

«Ναι, και τους “Ανεμόμυλους”...»

«Τα θυμάστε, βλέπω...»

«Μα ξεχνιούνται έργα σαν τα δικά σας; Χωρίς να σας κολακέψω, τα θεωρώ τ' ανώτερα που παρουσίασε ως τώρα η Ελληνική Ζωγραφική».

«Η ιδέα σας... Άλλοι τα θεωρούν τα κατώτερα».

«Α, όχι, μην το λέτε αυτό, κύριε Ανάστη! Μερικοί μπορεί να μη σας καταλαβαίνουν, και ίσως να μη σας θαυμάζουν όσο εγώ. Αλλά δεν υπάρχει κανένας που να μη σας εκτιμά σαν έναν από τους καλύτερους μας ζωγράφους. Κι οι δασκάλοι μου στο Πολυτεχνείο, κι οι φίλοι του μπαμπά, και όλοι. Με πειράζουν λιγάκι για τη μανία που έχω μαζί σας, αλλά τη δικαιολογούν...»

«Αν μάθουν μάλιστα πως με γνωρίσατε τώρα...»

«Ου, στο σπίτι θα χαρούν πολύ! Εγώ όμως, ξέρετε, σας γνώριζα από πολύν καιρό. Σας είδαμε κάποτε στο Ζάππειο με μια φίλη μου που σας ήξερε... Αλήθεια, πώς ήθελα να 'βλεπα το ατελιέ σας!... Μπορώ να έρθω καμιά μέρα;»

«Ω, όποτε θέλετε!»

«Ο κύριος Μαράνος έρχεται;»

«Συχνότατα.»

«Ωραία! Θ' ρθω μια μέρα με τον κύριο Μαράνο... Επιτρέπετε όμως να πάρω μαζί μου και την ξαδέρφη μου;»

«Όποιοι θέλετε.»

«Α, σας ευχαριστώ!... Η μαμά, ξέρετε, μόνη μου δε μ' αφήνει εύκολα. Αλλ' άμα είναι κι η ξαδέρφη... εμπιστεύεται.»

Κι ο Πιερότος χαμογέλασε πονηρά.

«Κατάλαβα», είπε ο ζωγράφος. «Η ξαδέρφη αυτή θα 'ναι κανένα πολύ φρόνιμο κορίτσι, ενώ η θαυμαστριά μου θα 'ναι... λιγάκι τρελούτσικο. Ε;»

«Όχι, όχι!...» αποκρίθηκε σοβαρά ο Πιερότος. «Η ξαδέρφη μου είν' ένα μεγάλο κορίτσι είκοσι οχτώ χρονών. Ενώ εγώ είμαι δέκα χρόνια μικρότερή της. Αυτό είναι όλο!»

«Αλήθεια», απόρησε ο Ανάστης, «είστε δεκαοχτώ χρονών;»

«Τι, σας φαίνουμαι μεγαλύτερη;»

«Όχι, μικρότερη. Κι ο κύριος Μαράνος, που μου μίλησε πριν για σας, μου είπε πως είστε δεκαέξι.»

Μόλις άκουσε τ' όνομα του Μαράνου, η Θάλεια έγινε κατακόκκινη.

«Μπα;» έκαμε ζωηρά. «Ο κύριος Μαράνος σάς μίλησε για μένα; Και τι σας είπε;»

«Ένα σωρό καλά. Τι άλλο μπορούσε να μου πει;...»

Η Θάλεια έμεινε μια στιγμή μ' ανοιχτό το στόμα· κι έπειτα, με τη μεγαλύτερη αφέλεια, είπε:

«Ο κύριος Μαράνος μου κάνει κόρτε... Δεν είναι παράξενο αυτό;»

«Γιατί παράξενο;...»

«Μα στην ηλικία του; Εγώ μπορούσα να ήμουν και κόρη του. Μόνο δυο χρόνια περνώ τη Λένα...»

«Δεν έχει να κάνει... Οι μεγάλοι γουστάρουν περισσότερο τα κοριτσάκια.»

«Α!» φώναξε ο Πιερότος. «Σας παρακαλώ, μη με παίρνετε

για κοριτσάκι!... Άμα με γνωρίσετε, θα ιδείτε πως είμαι μεγαλύτερη κι απ' τις μεγάλες».

«Από μέσα ναι, δεν αμφιβάλλω...»

«Όμως το από μέσα δεν πλάττει και το απ' έξω;»

Ο ζωγράφος ξαφνιάστηκε. Αυτός ο λόγος τού φάνηκε πραγματικώς ανώτερος από την ηλικία της.

«Ναι, βέβαια...» ψιθύρισε.

Και προσηλώθηκε να την κοιτάζει, σαν να 'θελε να μαντέψει πόσων χρονών ήταν αληθινά: Δεκαέξι, όπως του είπε ο Μεφιστοφελής; Δεκαοχτώ, όπως τον εβεβαίωνε η ίδια; Ή είκοσι πέντε, όπως την έδειχνε ο λόγος της;

Η πλατιά στολή του Πιερότου –από άσπρο σατέν με κόκκινα κουμπιά, συμμαζεμένη, καθώς καθόταν, και τεντωμένη μάλιστα εδώ κι εκεί– του 'δειχνε ένα κορμί παχουλό, μεστωμένο, με γλαφυρές καμπύλες. Το αληθινά λαχταριστό αυτό κορμί με τα χοντρά μπούτια, που είχ' εκθειάσει ο Μεφιστοφελής, μπορούσε ν' ανήκει σε οποιαδήποτε νέα γυναίκα, από δεκάξι χρονών κι απάνω. Το προσωπάκι όμως που επρόβαλλε από την καναλωτή τραχηλιά του Πιερότου, στρογγυλό, καθαρομελάχρινο, με κανονικότητα χαρακτηριστικά, δροσερότατο, ήταν ένα προσωπάκι καθαυτό παιδικό. Και δώδεκα χρονών κορίτσι, με τέτοια ανάπτυξη, μπορούσε να έχει το ίδιο.

Ναι· αν δεν ήταν όμως τα μάτια. Γιατί τα μάτια της Θάλειας ήταν γυναίκας σωστής. Μεγάλα, μυγδαλωτά, με μακριές βλεφαρίδες, με απροσδιόριστο χρώμα –πότε μαύρα και πότε γαλανά– και με δυο μελανιές από κάτω εντονότατες. Η Θάλεια δεν ήταν παρ' αυτά τα έκτακτα, τα υπερώριμα, τα ηδονικά, τα πολύτροπα, τα πολύξερα, τ' ακόρεστα, τα νεανικά και συγχρόνως κουρασμένα μάτια. Χωρίς αυτά, θα ήταν μια κοινή, πρόστυχη, ανατολίτικη ομορφιά. Μ' αυτά ήταν μια ομορφιά έκτακτη, ασυνήθιστη, ψυχική. Και μεγάλη, ορισμένως μεγάλη – όχι κοριτσάκι.

Γυναίκα! Μπορούσες μάλιστα ν' αμφιβάλλεις, κοιτάζοντάς τη στα μάτια, αν ήταν και αληθινά «δεσποινίς». Αλλά όχι, το

σύνολό της, μ' όλ' αυτά, είχε πολύ το παρθενικό. Κι όταν έβλεπες μάλιστα τα μαλλιά της, θα ορkiζόσουν πως ήταν το παρθενικότερο, το αθωότερο, το σεμνότερο κορίτσι. Ο Ανάστης τα είδε μια στιγμή, που έβγαλε το κομψό σκουφάκι του Πιερότου, κι έμεινε έκθαμβος. Είχε τα μαλλιά των αγγέλων που ζωγράφιζαν οι Ιταλοί της Αναγεννήσεως – τα ξανθά παιδιάστικα μαλλιά που έχουν τώρα κάτι κούκλες της Νυρεμβέργης. Μόνο που της Θάλειας ήταν σκούρα καστανά, σχεδόν μαύρα. Αλλά σγουρά από φυσικό τους, με πλατιά κύματα, κομμένα πόλκα και χωρισμένα στη μέση ακριβώς με κανονικότητα χωρίστρα.

Εξακολούθησαν έτσι να κουβεντιάζουν οι δυο τους, ξεχασμένοι στην ακρούλα εκείνη της τραπεζαρίας, όπου δεν εζύγωνε να τους ενοχλήσει κανένας. Εκείνη φαινόταν αληθινά ευτυχισμένη για τη γνωριμιά που είχε κάμει απόψε. Κι ο νέος, όσο την έβλεπε κι όσο την άκουγε, συλλογιζόταν πως θα 'χε τύχη αν εγνώριζε λίγο πρωτύτερα την ωραία αυτή θαυμάστρια. Τώρα ήταν αργά... Τόσο αργά, ώστε να έχει τις ζωηρότερες τύψεις και γι' αυτήν ακόμη τη μικρή ευχαρίστηση, που άφηνε τον εαυτό του να παίρνει από τη συντροφιά της.

«Με ποιον ήρθατε δω;» τη ρώτησε.

«Με τη δεσποινίδα Μαράνου και με τη μάσκα μου».

«Α, ώστε δεν είστε προσκαλεσμένη;»

«Όχι. Η κυρία Πηλίδη όμως το 'ξερε πως θα 'ρθω. Γνωριστήχαμε φέτος στου κυρίου Μαράνου, και η καχημένη δεν ξέρετε πόση συμπάθεια μου έδειξε... Καλοί άνθρωποι, κι αυτή και ο κύριος Πηλίδης. Έπειτα ξέρω πως το σπίτι τους είν' ανοιχτό στους καλλιτέχνες, που τους αγαπώ κι εγώ. Γι' αυτό προπάντων παρακάλεσα τη Λένα να με πάρει μαζί της απόψε. Και να τι ευτυχία με περίμενε...»

«Σας είχε πει η Λένα πως θα ήμουν κι εγώ;»

«Όχι... Μα τι; Το 'ξερε;»

«Ναι, το είχα πει του μπαμπά της».

«Και για φανταστείτε, να μη μου πει τίποτα! Εγώ άξαφνα μπορεί να πήγαινα απόψε αλλού. Και τότε δε θα σας γνώρι-

ζα!... Αλλά όχι, όχι... Πάντα εδώ θα προτιμούσα να 'ρθω. Είχα ένα προαίσθημα που με τραβούσε...»

Αυτά τα έλεγε απλά, σιγά, χωρίς καμιά έμφαση, χωρίς να υψώνει καθόλου τη φωνή, σα να μιλούσε με τον εαυτό της. Τόσο που ο νέος δεν άκουγε όλες τις λέξεις. Τις μάντευε όμως, μάντευε και το αληθινό αίσθημα του θαυμασμού που τις υπαγόρευε και, κολακευμένος στον υπέρτατο βαθμό –γιατ' είχε πολύ την καλλιτεχνική φιλαρέσκεια–, γοητευόταν ολοένα βαθύτερα...

Απ' αυτό το κορίτσι μπορούσε να βγει μια πολύ καλή φίλη, πολύτιμη, ικανή να τον εμπνέει και στην τέχνη. Όσο δεμένος κι αν ήταν, μπορούσε να την καλλιιεργήσει. «Φτάνει μόνο», έλεγε, «να μη μου γυρέψει αγάπη».

Έπειτα όμως συλλογίστηκε –και πάντα ενώ εξακολουθούσαν να κουβεντιάζουν– ότι ποτέ στη ζωή του δεν εγνώρισε γυναίκα που να τον ενδιαφέρει κάπως είτε η ομορφιά είτε η εξυπνάδα της, χωρίς να του γυρέψει κι αγάπη. Γιατί τάχα αυτή θα 'κανε εξαίρεση; Τόσο έκτακτη πάλι θα ήταν; Κι η σκέψη αυτή τον εμούδιασε...

Αλλά η Θάλεια δεν καταλάβαινε τίποτ' απ' αυτά κι εξακολουθούσε να του λέει με το ίδιο ύφος για τα έργα του, για τις σπουδές της στο Πολυτεχνείο, για τον πατέρα της τον στρατηγό, για την ξαδέρφη της –που την είχαν στο σπίτι γιατί ήταν ορφανή, κι εννοούσε, λέει, να τη μιμείται σε όλα–, για τη ζωή της, για τις διασκεδάσεις της, και τέλος για τον μεθαυριανό χορό στου κυρίου Καλέρη, του ποιητή, όπου ήταν προσκαλεσμένη, και θα πήγαινε μόνο και μόνο για να γνωρίσει μερικούς λόγιους. Κι ο Ανάστης ήταν προσκαλεσμένος και δεν μπόρεσε να μην της το πει.

«Αλήθεια», φώναξε κατενθουσιασμένη, «θα είστε και σεις; Τι χαρά! Όστε την Πέμπτη θα τα ξαναπούμε... Αγκαλά*,μπορεί να σας έρθω κι εν τω μεταξύ στο ατελιέ. Ίσως κι αύριο... αν θελήσει ο κύριος Μαράνος. Το γοργό τη χάρη έχει, ε;»

* Αγκαλά: αν και.

Ο Ανάστης δεν πρόφτασε ν' απαντήσει σ' αυτή τη διάχυση, γιατί άξαφνα αντήχησε δίπλα τους η φωνή του Μαράνους, χαρούμενη και λιγάκι σαρκαστική:

«Να λοιπόν κι η Μαργαρίτα!... Βρεθήκατε επιτέλους; Δόξα σοι ο Θεός ο μεγαλοδύναμος!...»

«Γιατί Μαργαρίτα;» ρώτησε με κάποια έκπληξη η Θάλεια.

«Γιατί πρωτύτερα», αποκρίθηκε ο Μαράνος, «ο κύριος από δω, που τον τρωγόμεν να σου τον φέρω, με είπε Μεφιστοφελή».

Η Θάλεια γέλασε με την καρδιά της.

Ο Ανάστης όμως φάνηκε σαν δυσαρεστημένος.

«Καημένε Γεωργάκη», είπε, «αιωνίως αστεία...»

«Με συγχωρείς», έκαμε σοβαρότατα ο Μαράνος, «δεν είναι αστεία αυτά!... Θάλεια, αν και διάβολος, θα σου δώσω μια θεϊκή συμβουλή. Μην τον πιστεύεις ότι κι αν σου λέει. Είναι ο μεγαλύτερος πλάνος του κόσμου. Εκτίμα τον, μελέτα τον, θαύμαζε τον, έχε τον φίλο, όσο θέλεις στενό, αλλά... τίποτα παραπάνω!»

Και πριν του απαντήσει κανείς, καθώς κοίταζε μιλώντας το προσωπάκι του Πιερότου, ενθουσιάστηκε, σταμάτησε, άπλωσε το πατρικό χέρι του, το 'πιασε χαϊδευτικά από το πιγούνι, το αναποδογύρισε τάχα για να το ιδει καλύτερα ο Ανάστης, κι εφώναξε:

«Ωχ, ομορφιές!... Μπρε ζωγράφε, είδες ποτέ σου τέτοιο προσωπάκι; Να το αριστούργημά σου! Άμα ζωγραφίσεις αυτό, θα δοξαστείς!»

Κι εξακολούθησε να της κρατεί αναποδογυρισμένο το «προσωπάκι» για να το χαϊδεύει από το πιγούνι ως τα μάγουλα. Εκείνο το κακόμοιρο στεκόταν και κοίταζε ολοένα τον Ανάστη, μ' ένα ύφος σα να 'λεγε: «Τι να του κάνω; Το ξέρω πως δε με χαϊδεύει πολύ σαν πατέρα; μα μπορώ σ' έναν τόσο σεβάσμιο κύριο να πω ησυχάστε, σαν να ήταν κανένα φοιτητούδι ή εγώ κανένα δουλικό;»

Τη στάση του κοριτσιού, την αφελή και περήφανη, ο Ανάστης την καταλάβαινε και την εκτιμούσε. Ο τρόπος όμως του γέρου τού έκανε αηδία.

Σηκώθηκε απότομα και τους είπε:

«Εμένα με συγχωρείτε. Έχω κάτι να πω του κυρίου Πηλίδη και πηγαίνω να τον βρω...»

«Στο γραφείο», είπε ο Μαράνος, «το στρώσανε στο μπριτς, οι αδιόρθωτοι».

«Δεσποινίς Δημάδη, έχετε τώρα συντροφιά. Ορεβουάρ...»
Και βγήκε.

«Κακέ!» είπε τότε η Θάλεια. «Μου τον διώξατε...»

«Έννοια σου, πουλάκι μου, και θα ξαναγυρίσει!» αποκρίθηκε ο γέρος, παίρνοντας τη θέση του ζωγράφου στον καναπέ.

«Μου το λέτε μ' ένα ύφος σα να τον ήθελα... για κόρτε!» παραπονέθηκε το κορίτσι.

«Για κόρτε όχι, δεν το πιστεύω. Για κάτι βαθύτερο, όμως, μπορεί».

«Όχι, όχι!...» έκαμε ζωηρά η Θάλεια. «Ούτε τόσο χαμηλά πέφτω, ούτε τόσο ψηλά ανεβαίνω. Ο κύριος Ανάστης δεν είναι για μένα. Ούτε θα παίξω μαζί του, ούτε θα τον αγαπήσω. Ήθελα να τον γνωρίσω, γιατί τον θαυμάζω σα ζωγράφο, σαν καλλιτέχνη. Τίποτ' άλλο!»

Ο Μαράνος δεν αποκρίθηκε. Αφηρημένος, με το λάγνο του μάτι, κοίταζε τις θαυμάσιες καμπύλες που φούσκωναν εδώ κι εκεί τα λευκά ατλάζια του Πιερότου, και προσπαθούσε να μαντέψει τι θησαυρούς έκρυβε το μέρος εκείνο του πλατιού πανταλονιού, που το σκέπαζε από πάνω η πουκαμίσσα. Άξαφνα της είπε:

«Το ξέρεις που αν ήσουν αγόρι, θα τρελαίνονταν για σένα όλες οι... γριές;»

Κι η Θάλεια τον πλήρωσε:

«Το ξέρω! Όπως τώρα που είμαι κορίτσι, τρελαίνονται όλοι οι γέροι».

Ο Ανάστης βρήκε τον κύριο Πηλίδη, που δεν είχε να του πει τίποτα, κι εκάθισε κοντά του να βλέπει το μπριτς. Αλλά δεν μπο-

ρούσε να ησυχάσει. Ο νους του ήταν στον Πιερότο... Εκεί άραγε καθόταν ακόμα, στο καναπεδάκι, κι άκουγε τα σαλιαρίσματα του Μαράνου;

Του ῥχόταν να ξαναγυρίσει. Αλλά φοβόταν μην έκανε τον φίλο του να γελάσει. Ο φόβος αυτός τον κράτησε μακριά ως μισή ώρα. Επιτέλους έκαμε συμβιβασμό. Αντί να γυρίσει στην τραπεζαρία, μπήκε στη σάλα που χόρευαν. Εκεί ήταν πιο κοντά στον Πιερότο. Αν πήγαινε μάλιστα ως την τελευταία πόρτα, μπορούσε να τον ιδεί απ' αντίκρου...

Αλλά το ίδιο, φαίνεται, σκέφτηκε να κάμει κι ο Πιερότος. Κι άξαφνα, στη σάλα του χορού, ο Ανάστης κι η Θάλεια βρέθηκαν πλάι πλάι.

Χαμογέλασαν κι οι δυο, χωρίς να πουν λέξη. Τα ζευγάρια των χορευτών περνούσαν μπροστά τους ορμητικά. Για να μην τους παρασύρουν, είχαν στριμωχτεί στην άκρη, στον τοίχο, και κοίταζαν με το πρώτο χαμόγελο, που είχε αποκρυσταλλωθεί στα πρόσωπά τους.

Δυο τρεις νέοι πλησίασαν εκεί τον Πιερότο και τον ρώτησαν αν χορεύει.

«Όχι, μερσί!...»

Έτσι έμειναν λίγη ώρα πλάι πλάι, χωρίς ν' αλλάξουν λέξη. Άξαφνα ο Ανάστης γύρισε και της είπε:

«Τι λέτε; Κάνουμε κι εμείς ένα γυράκι;»

Ο Πιερότος δυνάμωσε το χαμόγελό του, που έσταζε γλύκα, κι έγνεψε με το κεφάλι και μ' όλο το σώμα ναι.

Κι ο νέος τον έπιασε από τη μέση.

Τώρα στροβιλίζουν με χαρά και ηδονή. Κάνουν έναν μεγάλο γύρο, δυο, τρεις... Και κάθε φορά που πλησιάζουν χορεύοντας στην τετράφυλλη πόρτα του γραφείου, ο Μαράνος, ακουμπισμένος στον παραστάτη, τους υποδέχεται με το γέλιο που κάνει ο Μεφιστοφελής, όταν βλέπει τον Φάουστ αγκαλιασμένο με τη Μαργαρίτα:

«Χα!... χα!... χα!...»

Γ

Είμαι αρραβωνιασμένος!...

Έφυγαν μαζί, με το ίδιο αμάξι. Μπροστά η Λένα κι η Θάλεια, κι αντίκρυ τους ο Μαράνος κι ο Ανάστης.

Πήγαν πρώτα στην οδόν Κυκλοβόρου, κοντά στο Καπνοκοπτήριο, να παραδώσουν στο σπίτι της τη Θάλεια, κι από κει ανέβηκαν στην οδό Σολωμού, όπου καθόταν ο Μαράνος.

Το σπίτι του Ανάστη ήταν ψηλά στην οδόν Δημοκρίτου, κοντά στη Δεξαμενή.

«Αφήνουμε τη Λένα, να ξενυχτήσουμε εμείς;» επρότεινε στον ζωγράφο ο Μαράνος. «Τρεις είν' ακόμα η ώρα».

«Όχι, Γεωργάκη μου, να ζεις! Πρώτο που η ώρα είναι τρειςήμισι περασμένες. Έπειτα νυστάζω φοβερά».

«Τότε θα σε πάω ως το σπίτι σου».

Σ' αυτό δεν μπορούσε να έχει αντίρρηση ο Ανάστης. Άφησαν λοιπόν την Τσιγγάνα στο σπίτι και τράβηξαν οι δυο τους, με τ' αμάξι πάντα, για τη Δεξαμενή.

«Και τώρα τις εντυώσεις σου!» είπε ο Μαράνος, μόλις ξανάκλεισε η πόρτα του αμαξιού.

«Τι εντυώσεις;»

«Έλα, μην κάνεις τον μπλαζέ!... Πώς σου φάνηκε το κορίτσι; Λέγε μου!»

«Ωραίο... και έξυπνο... και σοβαρό... και φρόνιμο».

Από την κάμαρά μου που **Σας**
γράφω, βλέπω μακριά την
Ακρόπολη και θυμούμαι εκείνη
τη **βραδιά**. Και βλέπω ακριβώς
το μέρος, εκεί που μου δώσατε
το **χέρι** σας ν' ανέβω, κι εγώ
ανέβαινα σιγά σιγά με τα γόνατα,
και **γελούσατε**, χωρίς να ξέρετε
πως το 'κανα **επίτηδες**, για να μην
τελειώσουν γρήγορα τα μαρμαρένια
σκαλοπάτια. **Θυμάστε**;...

ΕΠΙΜΕΤΡΟ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΧΑΤΖΑΚΗΣ

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ – ΕΡΓΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ: ΔΙΟΝΥΣΗΣ Ν. ΜΟΥΣΜΟΥΤΗΣ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-4890-9

KOL. ΜΕΤΕΤΕ 280/2